

fælde, hvor der ikke er grundlag for rejning af tiltale, og i det hele medvirke til, at en sigtet (og dennes pårørende) ikke udsættes for unødigt krænkelser, navnlig ved at der med henblik herpå snarest udstedes nærmere bestemmelser om politiets og anklagemyndighedens meddelelse til offentligheden, pressen m. v. om verserende kriminelle sager?"

Lannung: Der har været adskillige eksempler på, at det navnlig i pressen er meddelt af politi eller anklagemyndighed, at tiltale mod en sigtet er frafaldet „på grund af bevisets stilling“. Det sidste og meget omtalte eksempel var den såkaldte giftsag, hvor sigtede en tid var fængslet og senere blev løsladt. Ifølge pressen blev tiltalefrafaldet — jeg citerer med den højtærede formands tilladelse — motiveret med, at det skete „på grund af bevisets stilling“.

Så vidt jeg forstår, anvender myndighederne ikke denne vending i forhold til sigtede selv, men den må efter de givne meddelelser utvivlsomt stadig finde anvendelse i udtalelser til pressen, og jeg har også flere gange set den anvendt i skrivelser til advokater i sager vedrørende klienter. Det ville være meget ønskeligt, for ikke at sige påkrævet, hvis den højtærede justitsminister kunne medvirke til, at man kunne komme denne praksis til livs, og det af mange indlysende grunde, og navnlig fordi anvendelsen af denne vending eller kliché, således som den naturligt bliver forstået, bringer os i åbenbar strid med den fundamentale retsgrundsætning, at enhver, der ikke er kendt skyldig, må betragtes og behandles som ikke-skyldig. En bedre formulering må være, at tiltale er frafaldet, fordi der ikke har været grundlag for tiltale el. lign.

I det hele er det ud fra elementære retsplejehensyn vigtigt, at en sigtet og dermed også dennes pårørende ikke udsættes for unødigt krænkelser. Dette har der i den senere tid været adskillige eksempler på, deriblandt den lige omtalte sag. Vi er nok alle tilhængere af offentlighedsprincippet og alt, hvad dertil hører, og det er vel anvendt gavnligt, men det bør absolut være under ansvar, hvis der ikke skal ske stor skade menneskeligt set. Jeg har dels som advokat, dels som almindelig interesseret borger

kunnet følge de tragedier, der kan ligge i, at en sigtet får udbasuneret sin sag urimeligt sensationelt. Selv om det så ender med, at der overhovedet ikke rejses tiltale, når det kommer til stykket, fordi der ikke er grundlag derfor, eller det hele munder ud i meget lidt, så nytter det ikke den pågældende stort, da den sensationelle omtale er nået til meget vide kredse, som i mange tilfælde aldrig ser den måske spinkle notits, der oplyser om, hvad det endte med.

Vi har undertiden oplevet, at en eller anden tjenestemand under politiet og anklagemyndigheden ikke har vist tilstrækkelig takt og hensyn og f. eks. ikke blot, som det har været nævnt her i tinget, givet oplysninger om sigtedes rent private forhold, men f. eks. også givet andre oplysninger i en form eller på en måde, som ud fra rimelige retsplejehensyn ikke kan anses for rigtig. Jeg er ikke i tvivl om, at pressen også har et stort ansvar i disse sager, hvad der også fra pressens egen side er givet udtryk for, og vi ved jo, at Danske Dagblades Fællesorganisation arbejder med tilvejebringelse af frivillige regler om pressens behandling af straffesager. Jeg tror imidlertid, at det under alle omstændigheder ville være værdifuldt, om den højtærede justitsminister nu, da der er hengået et lille halvt års tid, siden der sidst blev rørt ved spørgsmålet, ville tage sagen op. Jeg kan ikke se rettere, end at spørgsmålet om udstedelse af nærmere bestemmelser om politi- og anklagemyndighedens meddelelser, herunder til pressen, om verserende straffesager ikke har umiddelbar forbindelse med de kollegiale regler, pressen måtte indføre, selv om der er en vis parallelitet, og navnlig er spørgsmålet ikke klaret hermed. Jeg må mene, at sådanne bestemmelser nu, ikke mindst med henblik på anvendelsen af vendingen „på grund af bevisets stilling“, snarest bør udsendes.

Statsministeren (Kampmann): I anledning af det ærede medlem hr. Lannungs spørgsmål kan jeg oplyse, at undladelse af påtale eller frafald af en påbegyndt straffetlig forfølgning ifølge retsplejelovens § 723, stk. 1, skal finde sted, når anklagemyndigheden skønner, at undersøgelsen ikke kan ventes at føre til, at den pågældende findes skyldig til straf.